

pille ved Fest- og Begravelsessange. Landstingsudvalget mener ikke, at Begravelsessange skal afleveres, og heri kan der selvfølgelig være noget rigtigt, naar det drejer sig om de gængse Salmer, som staaer trykt mange andre Steder. Og dog kunde man maaske sige, at netop de Salmer, der er sunget ved en Mands Begravelse, hvilke han maaske ofte selv har valgt inden sin Død, kunde give et vist Bidrag til hans Karakteristik.

Udvalget ønskede endvidere undtaget fra Aflevering Sølvbryllups- og Bryllupsange — det staaer udtrykkelig fremhævet. Her vil jeg gerne erindre om, at en af de berømteste Bryllupssalmer, man har, maaske vor smukkeste Bryllupssalme, i sin Tid er skrevet som en Lejlighedssang. Det er Salmen: „Det er saa yndigt at følges ad“, som Grundtvig skrev til Weyses Melodi i Anledning af Pastor P. A. Fengers Sølvbryllup, da han var Præst i Slots Bjergby. Det vilde dog være beklageligt, om en Sang af den Værdi skulde være gaaet tabt. For øvrigt kan saadanne private Sange udmærket give et Tidsbillede.

I Motiverne til Lovforslaget fremhæves, at man ikke skal aflevere Prislister, men derimod alle Kataloger. Dertil maa bemærkes, at maaske netop Prislister kan være af langt større Betydning for en nationaløkonomisk Undersøgelse end et Katalog, som meget ofte slet ingen Priser indeholder. Der er talt om, at Køreplaner skulde være absolut undtagne fra Afleveringspligten. I og for sig kan man vel ikke sige, at de er ganske værdiløse. Hvilket Bidrag til en Karakteristik af en Trafikministers Virksomhed kan ikke saadanne Køreplaner rumme! Kort sagt, det er meget vanskeligt at skelne mellem, hvad der bør afleveres eller ikke. Det er ikke saadan at løbe til. Jeg tror derfor, det vilde være rigtigt, om Sagen blev underkastet en nøjere Undersøgelse.

Men medens det er rigtigt, at man maa sørge for at opbevare, hvad der har Værdi, er det lige saa rigtigt, at man ikke maa ophobe en Mængde unyttige Ting paa Bibliotekerne, hvor man i høj Grad trænger til Plads. Der savnes f. Eks. i det kongelige Bibliotek et moderne Emnekartotek. Det vilde der muligvis kunne blive Plads til, hvis den tvungne Aflevering af Tryksager indskrænkes.

Hovedpunktet i Lovforslaget er, at der fremtidig ikke skal afleveres Dubletter til det kongelige Bibliotek, samt at der til Universitetsbiblioteket skal afleveres, hvad Biblioteket selv forlanger. Dette betyder

for det kongelige Bibliotek en ganske væsentlig Forringelse. Det vilde være naturligt, om der indrømmedes Biblioteket en Ret til at forlange to Eksemplarer af alle de Værker, Biblioteket maatte anse det for hensigtsmæssigt at have i to Eksemplarer af Hensyn til Udlaanet. For mange videnskabelige Værkers Vedkommende vil det i høj Grad vanskeliggøre Benyttelsen af Biblioteket, at der i Fremtiden kun er eet Eksemplar i Stedet for to. Det er ikke alene dette, at de enkelte Eksemplarer efterhaanden kan blive opslidt, saa at der maa anskaffes nye; det regner man altsaa ikke for en væsentlig Udgift. Men for Publikum er det i høj Grad en Forringelse, at der fremtidig vil være et Eksemplar mindre at laane. Jeg vilde derfor synes, det var rigtigt, om man indførte den Bestemmelse, at det kongelige Bibliotek fik en lignende Ret til at forlange Dubletter, som Universitetsbiblioteket nu faar til at forlange sit Eksemplar.

Med Hensyn til Statsbiblioteket i Aarhus er jeg uenig med det ærede Medlem Hr. Sneum, der mente, at man ved at paatvinge Biblioteket alle Tryksager giver det en Ret, som stiller det lige med det kongelige Bibliotek. Nu tror jeg nok, at man maa sige, at det, Bibliotekerne er ude om for Øjeblikket, er at blive fri for Tryksager og ikke at faa saa mange som muligt. Og jeg vil vende Sagen om og sige, at jeg synes, man skulde give Statsbiblioteket samme Ret som Universitetsbiblioteket til at blive fritaget for overflødige Ting, som det maa siges ikke at have nogen som helst Brug for. Det vil bare ende med, naar Biblioteket skal have alle disse Tryksager, at der bliver en saadan Pladsmangel, at det til sidst ikke kan klare sig.

Med Hensyn til det sproglige, som der har været talt saa meget om, har man sagt, at det høje Landsting har gjort sig saa umaadelig Umage for at formulere Paragrafferne saa godt som muligt. Jeg synes dog rigtignok, at denne Formulering kan kritiseres. I § 1 staaer der saaledes en Vending, som absolut ikke lyder godt. Paragraffen begynder saaledes: „Af alt, som trykkes her i Landet af Bog- eller Kunsttrykkere, herunder Litografer, Node-trykkere, Kobbertrykkere og andre Kunsttrykkere“. Dette, at man under Kunsttrykkere indrangerer „andre Kunsttrykkere“, lyder virkelig ikke godt i det danske Sprog, saa det synes jeg absolut burde rettes. I § 2 hedder det: „samt hvad der i Forretningstilivet kun er beregnet paa en bestemt Kreds af Personer, der staaer i Forhold til den paagældende Forretning“. Dette Ud-